

על במת כנס־הייסוד של „שלי” - ראול טייטלבוים, ד״ר יעקב ארנון, ד״ר נעמי קיס,

מתנה אחד

משנת 1973, שנכשל גם הפעם חיו ה־ בעיות קשות, וניראה שאין להן פיתרון. לובה אליאב, שהוצע כמנהיג המחנה, סירב בהחלט להציג את מועמדותו לכ־ סת. היה קיים פער רב בין תפיסותיה של תנועת העולם הזה, שתבעה כי תקום חזית־שלום פלורליסטית, ללא תווית שמאלית רדיקלית, לבין תפיסותיה של מוקד, שביקשה להקים חזית בעלת אי־ דיאלוגיה סוציאליסטית מובהקת. לא היה ברור גם כיצד לשלב במאמץ זה את הפנתרים, אחרי שפגים מתנועה זו הצ־ טרפו לגופים אחרים, מד״ש ועד רק״ח. הפגישה זומנה לשעה 7.30. בשעה 8.30 עדיין לא התחילה. האווירה היתה רג־ עה ונינוחה — אולי מפני שאיש לא תלה תיקוות רבות בתוצאות. אך הכל ידעו שמה שלא יקום הערב, לא יקום כלל — כי לוח־זמנים שוב לא איפשר עוד כל דחייה. בשעה 10.00 עזב אחד המשתת־ פים העיקריים, והלך לישון. „לא ייצא מזה כלום.” העיר. „זה רק חוג־בית מענ־ ין.”

מה קרה בין 8.30 בערב ו־2.00 אחרי

ר שעה שתיים בלילה אמר עמוס קינן פסוק שגרם לרעמי־צחוק. הכוונת כבר הורמו, האווירה היתה מרוממת. אמר קינן: „ב־1969 האמנתי באיחוד כוחות־השלום, וזה לא קם. ב־1973 הא־ מנתי באיחוד מחנה־השלום, וזה לא קם. הפעם לא האמנתי בזה אף לרגע, וזה כן קם. מסתבר שבפוליטיקה אסור לה־ אמין במשהו, אם רוצים שזה יקום.”

ואכן, שש שעות לפניכן, כאשר הת־ אספו עשרים המשתתפים והשושבינים במישרדו של לובה אליאב, לא היה ב־ ניהם אחד שהיה בטוח כי האיחוד יקום. רבים מן המשתתפים התייאשו מן האפ־ שרות הזאת. כל אחד מהם היה, בוודאי, מוכן להתערב 1 נגד 5 שלא ייצא דבר מן הישיבה.

רגע האמת

כ י השיחות למען הקמת מחנה־שלום מאוחד בבחירות אלה נפתחו כבר לפני חודשיים, והן התנהלו בעצלתיים. ריחפו עליהן זכרונות הניסיון הדומה

ברגע האחרון קם „שלי” - חזית כוחות־השלום שתתייצב לבחירות

זמרת השלום יפה ירקוני, שזכתה, בניגוד לרצונה, בתואר „זמרת חמש המילחמות” הופיעה בכנס כדי לנצח על שיריה בציבור של שירי־שלום והלהיבה את הקהל. אחריה קרא עמיס גורביץ קטעים מהתנ״ך.

השושבין עמוס קינן, שהיה אחד הפעילים העיקריים להקמת מחנה־השלום המאוחד, יחד עם ד״ר יעקב ארנון, נעמי קיס, בועז עברון, חיים ברעם, דן ביתן, פרופ׳ אבישי מרגלית ואחרים, בשיחה עם יעקב אגמון, בפתח כנס־האיחוד.